

Što sad? Tvoj je nalog bio, da se k crkvi ne prilazi; ali sam ipak promislio: ako su doplovili prijatelji, dobro; ako nisu prijatelji, vršit ćemo svoju dužnost! I tako, sve misli u jednu: poklopili smo konje, pa evo nas sretno ovdje.

— Doista, u sretan čas, Ivo . . . Bog zna, kad ćemo se opet vidjeti . . .! Ovo su naša senjska braća i ja ću sad na njihov brod.

— Kod rta Svetoga Jurja — tiho doda vrtlar.

— Eto Petre, sad znadem, zašto me je srce neprestano vuklo na ovu stranu. Ni sam ne znam, kuda smo sve noćas projašili, ali nije mi se dalo daleko odavle.

— Ah, moj Ivo, koliko mi je laglje ostaviti ovu svetu rođenu grudu, kad je Bog dopustio, da te u ovom času vidim. Reci mi, Ivo . . . Što je od moje sirotice?

— Petre, . . . možeš se domisliti. Strepi za te . . . Ne može da se primiri . . . Samo bunca o vješalima, otkad je doznala za kneževu zabranu.

— No, utješi je. Barbarigo me ovoga puta vješati ne će! Kaži joj sve, da se umiri.

— Ja se nadam, da će se primiriti, kad dozna, kako si krasno umaknuo.

— U ostalom, dragi moj Ivo, što ćeš . . . da ti rečem. Ti si joj odsele i brat . . . i sve . . . Suvišno je, da ti je preporučam . . .

— Petre, ti znaš, koliko ja Jelku ljubim!

Štiti je, Ivo, proti svakomu! Slutim da će se sve urotiti protiv sirote . . .

— Ne će je se nitko ni dodirnuti, osim preko moje lješine!

— I moje! — doda Dujam; a oči su mu, sve u tami, bljesnule.

— Ne smijemo gubiti vremena, gospodine kapetane — izjavi jedan od Uskoka. — Naši na brodu bit će nestrpljivi.

— Pravo veliš, prijatelju. S Bogom, moj dragi Ivo; potresnim će glasom Petar i zagrlji svoga pobratima. — Reci Jelki, da će moja misao biti uvijek kod nje . . . Pozdravi mi starca ujaka i tvoju majku.

— Časnom ocu Mikuli taj ću pozdrav još noćas ja isporučiti — oglasio se Lovro jedva susprežući suze.

— S Bogom, Dujme! S Bogom, Lovro! Bog vas oba čuvao!

— Bog nam bio svima na pomoći! — doda Lovro, pa mu se uz jecaj odronile dvije krupne suze niz staračko lice.